

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Exemplo Zachæi, Sanctis quosdam ægros à medicines absterreri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

CAPVT XXXVIII.

Decima nona morborum cauſſa, vt per eos ſupernaturalium remedi-
 orum efficacia, in primisq; Chriſti gloria
 mundo pateſcat.

I.

B eiuſcemodi imperitos circumforaneos, multi omnino à medicis abſtinent, & malunt mori gratis, quàm precio mortis perſoluto. Idq; tantò libentiùs, quia etiam peritiſſimi in hac arte ſubinde errant; nec quiſquam eſt, cuius medicina, ſine diuina ope, ſit felix. Quod etiam expertorum, medicorum periculum videns, S. Hieronymus ita ſcripſit: *Si fellis prouideris temperando, pituita ſucceſcit: Si humores ficcare feſtinas; inardeſcit ſanguis, bili vitiatuſ, & luteuſ color ora perfundit. Certè vt cunctam medicorum adhibeamuſ diligentiam, & caſtigatiſſimus cibiſ, & morborum fomitiſ careamuſ, & cruditate; occultis quibuſdam, & ſoli DEO cognitiſ cauſiſ, vel frigore inhorreſcimuſ, vel febre exardeſcimuſ, vel torminibuſ eiuſlanuſ, & veri medici Saluatoriſ imploramuſ auxiliuſ, dicimuſq; cum Apoſtoliſ: Magiſter, ſaluot nos fac, perimuſ. Plurimi agrotorum à DEO curati ſunt ſine medicina; nullum medicina curauit ſine DEO.*

S. Hieronym.
 lib 3 aduerſ.
 Pelag.

II.

S. Diadoch.
 lib de perfect.
 ſpirit.
 cap. 53.

Heribert.
 Rolveid. l 1,
 de vit. PP in
 vit S. Pachomij.
 cap. 51.

Hinc ſancti quidam homineſ medicinaſ omnino repudiarunt, vt ſpem ſuam omnem in DEO collocarent. S Diadochuſ de inedicis ac mediciniſ agens, *Non oportet, ait, ſpem ſanationiſ in illiſ collocare, ſed potiùs in vero Saluatore & Medico noſtro IEſu Chriſto.* Hinc plerique veteres Eremitæ in ſolitudinibuſ degenteſ, medicos non habebant, quos conſulerent; immò nec mediciniſ, ſi quas fortè haberent, vtebantur. *Zachauſ quidam Monachuſ, poſt longa continentie tempora, regio morbo correptuſ, ſequeſtratam habuit aſſatribuſ cellulam totà vità ſuà pane taniùm, & ſale contentuſ. Semper autem pſiathioſ operabatur, tantamq; contritionem propter Dominuſ ſuſtinebat, vt ſapenumero funiculoſ intorqueſ, compurgerentur manuſ eiùſ, & ſanguiniſ guttæ effluerent, in tantum, vt ex ipſo opere magna viri tolerantia monſtraretur. In tantà igitur infirmitate corporiſ conſtitutuſ, numquam fratrum collectam deſeruit: ſed ad explendaſ omneſ diurnaſ orationeſ, ſolicite conuolauit, adeò vt numquam dormireſ interdiſ. Conſueorat autem per ſingulaſ nocteſ, priuſ-*

prinsquam caperet somnum, quadam de Scripturis sanctis meditari: totaq; membra sua Christi signaculo muniens, glorificabat iugiter Dominum, & ita paululum quiescebat. Deinde circa noctis medium surgens usque ad matutinas orationes alacer permanebat. Huius aliquando manus quidam frater inspiciens, operis nimietate atque violentia fortiter sanciatas, & resperfas sanguine dicit ei: Quid ita, Pater, durissimo labore te discrucias, maxime tali infirmitate depressus? An forte metuis, ne apud Deum contrahas offensam, vel otij crimen incurras, si non sedulo fueris operatus? Scit Dominus quid pateris, & quia nemo tantis tribulationibus afflictus, vllum valet opus attingere: precipue tu, qui nulla necessitate constringeris. Nam si peregrinis post DEVM sufficientiam pauperibusq; largimur, quanto magis tibi tanto Patri cum deuotione maxima seruiemus? Ad quem ille respondit: Impossibile est mihi non operari. Et frater ait: Si hoc, inquit, tibi placeat, saltem manus tuas oleo perunge, ne tantum sanguinem profluentes in labore deficiant. Qui consilio eius acquiescens fecit, quod hortatus est eum: & intantum vulnerata manus eius grauata sunt, ut nequaquam posset ferre cruciatum. Ad quem visendum beatus Pachomius veniens, causamq; cognoscens, ait ei: Putabas frater, quod te oleum posset inuare? Quis enim te coegit ita sedulo laborare, ut sub pretextu operis, in hoc visibili oleo magis, quam in DEO spem tuam poneres? Aut numquid impossibile est DEO, sanare te? aut ignorat agritudines singulorum, nostrisq; commotionibus indiget? vel despicit nos? qui est natura misericors? Sed utilitatem considerans animarum nostrarum, finit ad momentum nos pati tristitiam, ut tolerantia perpetua premia largiatur. Super ipsum igitur omnem curam nostram sollicitudinemq; iactemus: & quando voluerit, vel quomodo iudicauerit, ipse terminum doloribus nostris benignus imponet. Qui respondens ait: Ignosce mihi, venerabilis Pater, & ora pro me Dominum, ut & hoc mihi delictum remittere pro sua pietate dignetur. Assenerabant etiam plurimi de hoc sene, quod per annum integrum se destituit, post biduanum ieiunium parum cibi percipiens. Huic S. Pachomius monachis proponebat, velut exemplum honorum operum, firmamentumq; virtutum. Ad quem etiam eos, qui erant in mœrore positi, dirigebat: quia habebat & consolatorium verbum, sicut nullus alius. Qui usq; ad finem fortiter desertans in senectute sancta, pro doloribus tantis ater-

412 *Cap. XXXVIII. Decima nona morb. causf. remedia fupnaturalia.*
na folatia recepturus, ad caelefia regna tranfuit. Nimirum viri toti
Deo dediti, etiam omnem fpeciem in folo Deo reponunt.

III.
Theoderet.
hifl. relig.
cap. 26.

Hinc Simeoni Stylitæ illi magno, vt Theodoretus memo-
ria prodidit, perfuaderi non potuit, vt vlceri medicinam adhi-
beret, quod ex afperrimo cingulo contexto palmarum folijs, &
nudis membris circumjecto contraxerat. A Petro Damiani laudi
datur Leoni Eremitæ, quod in omni vita fua (quæ fuit annorum
centum quadraginta) numquam fanguinem minuerit, nūquam
antidotum fumpferit. Et ecce, quàm ad magnam peruenit
ætatem, cùm alijs perent, fe medicinis vitam prolongaturos,
quam plerumque decurtant. Idem ipfe Petrus Damiani, cùm,
languefcente ftomacho, ex graui diuturnoque morbo alimenta
capere non poffet, & pifces omninò deeffent, reftitit importunis
fratrum precibus vehementer flagitantium, vt triduo carniū

Petr. Dam
epift. 118. ad
Teuzonem.

Sulp. epift. 3.

efum reparationi tabefcentis & effceta corporis indulgeret: *ne*
paulatim rigorem Ordinis in fe fuiſſet laxaret. Propior morti erat
Martinus, & tamen in cinere & cilicio recubabat. Quem, cùm
discipuli rogarent, vt faltem vilia fibi fimeret ftramenta fupponi:
Non decet, inquebat, *filij, Chriftianum niſi in cinere mori.* Cùm
item à Presbyteris rogaretur, vt corpusculum lateris mutatione rele-
uaret: *Sinite,* aiebat, *ſinite me, Fratres, calum potius reſpicere, quàm*
terram, vt ſuo iam itinere iturus ad Dominum ſpiritus dirigatur.
Adeò ſancti viri Numinis & pœnitentiæ amore non ſolùm me-
dicinas, ſed etiam vel leuiſſima morbi folatia repudiarunt.

In vita S. Ful-
gentij c. 30.

Quamobrem etiam de S Fulgentio vitæ author ita ſcribit: *Per-*
ſuadentibus autem medicis, vt lauacris balneiq; vteretur. Numquid
balnea, inquit, facere poterunt, ne homo mortalis, expleto vita ſua
tempore moriatur? Si verò proximam mortem nec aquarum calida-
rum poſſunt fomenta repellere, cur mihi, obſecro perſuadeatis, vt rigo-
rem diu ſeruata profeſſionis in fine diſſoluam? Quod dictum diligen-
ter memorię infigant Religioſi balneatores, qui, nulla neceſſitate
urgente, non tam ad thermas, quàm ad delicias videntur proſi-
fici. Pertinet ad hanc claſſem etiam Poſthumius ille, qui, ſi
quando infirmitas febrium, aut ſtomachi dolores graui tormento euni-
afficerent, non dedit indulgentiam morbo infirmitatis, nec calidæ uſus
eſt rebus, nec ieiunia minorauit, aſtimans, quod ſi corpori calido cibo
conſule-

Meribert.
Roſveid. l. r.
de vit. PP. in
vit. Poſthu-
mij, cap. 6.